

Вірність ремеслу

Олег Паламарчук

Покидали зuboжілі селяни свою батьківщину і, немов лелеки, полетіли на чужину до далекої країни в пошуках примарного щастя. Багато з них сподівалось розбагатіти і повернутися з грішми додому.

Зійшли на берег далекого світу переселенці і поставали, як сироти, чекаючи вирішення своєї долі. Кремезний дядько з довгими козацькими вусами. але вбраний на чужинецький манір, підійшов до групи людей.

— Хто знає столярку, запрошую на роботу!

— Я, — вийшов із натовпу Петро Лагода.

— Добре.— кивнув головою наймач.

— А мурувати печі може хтось?

— Я вмію, — підняв руку той самий переселенець.

— І вози можеш ремонтувати? — запитав чоловік.

— Звичайно, я в селі сам усе це робив, — ствердно; кивнув головою Петро Лагода.

— Ов-ва! Вперше такого майстра зустрічаю, щоб усе вмів робити! — Чоловік з довгими вусами витягнув; дошку: — Ану, обгемблюй [1] !

Мучився Петро, мучився, аж поки господар не забрав у нього гембель. Потім так само Петро Лагода; і піч капарив [2] .

— Ось що, чоловіче добрий, — доброзичливо співчутливо мовив наймач, — за таку роботу тобі руки пооббивати, але шкода мені такого "майстра"! Для початку позмітай стружку в майстерні. Справишся з роботою — а там побачимо. Тільки гляди, щоб жодної трісочки не залишилося! І зятям собі надалі: кожне ремесло, як ревнива жінка, потребує собі лише вірного чоловіка.

[1]

Гемблюваги — стругати рубанком.

[2]

Капатири — нашвидку, абияк.